

Jaro je když ...

Štěpán Černý, 9. B

Vítěz krajského kola Olympiády v českém jazyce

Zima se prodrala českým krajem. Mráz se zahryzl do přírody, ověčnil budovy třpytivými rampouchy. Ale to už je všechno pryč. Rampouchy kapku po kapce roztály. Rostliny znovu mohly roztáhnout své zelené náruče.

Přichází jaro. Cítí to rostliny, cítí to zvířata. Já však zmateně hledím z okna a táži se sám sebe. Už přišlo jaro? Všichni tvrdí, že ano. Já to z nějakého důvodu nevnímám.

Po jednom z dešťů, který se přihnul a hned zase odešel, jsem se rozhodl jít ven. Čerstvý vzduch plný opojné vlhkosti, to je přeci chvíle, kdy si uvědomíte, že je jaro!

Seběhl jsem schody až dolů na ulici, kde jsem se zastavil a čekal. Čekal jsem a ono nic. Nic se od zimy nezměnilo. Nenechal jsem se a vydal jsem se do parku. Stoupl jsem si doprostřed zatravněné plochy a šokovaně jsem zjistil, že stále nic necítím. Respirátor, nasazený na nose a ústech, zamezoval svěžímu vzduchu dostat se do mých plic.

„Nesmíš si ho sundat!“ křičelo na mě všude svědomí, „nesmíš si ho sundat, nebo dostaneš covid a dlouhou dobu neucítíš vůbec nic, nejen jaro!“

Rychle jsem doběhl domů a alespoň jsem si otevřel okno. Ano, cítil jsem příjemný vzduch proudící do mého pokoje. Nebylo to ale jaro. Byla to pouze neuspokojivá náhražka. Jaro je totiž, když se venku můžete svobodně nadechnout a vychutnat si čerstvý vzduch nově přicházejícího ročního období. Jaro je, když mohu na chatě u Máchova jezera poslouchat tokající jeřáby nebo je v úkrytu pozorovat při jejich tanci a dvoření. Jaro je, když mohu zalévat vyrašené doušky, které vyrostly tam, kde veverka v zimě zapoměla své zásoby žaludů.

Letošní jaro trávím ale bohužel poslušně v centru Prahy, poslouchám tokání holoubků, doušky pěstuji v truhlíku za oknem a nemohu se dočkat, až budu moci jet zase na chatu a vysadím je v lese. Snad už z nich nebudou stromy, až toto budu moci uskutečnit.